

Arrest

nr. 192 440 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. N.Z. trad op 31 januari 2007 te Marokko in het huwelijk met M.K., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 8 maart 2007 diende N.Z. een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Het huwelijk van N.Z. en M.K. werd 10 augustus 2009 ontbonden door echtscheiding.

1.4. Verzoeker trad op 27 augustus 2010 in het huwelijk met N.Z.

1.5. Op 8 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. Het huwelijk van N.Z. en M.K. werd op 28 juli 2016 vernietigd door het hof van beroep te Antwerpen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 april 2017, ten aanzien van N.Z., de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 19 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens, ten aanzien van verzoeker, de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 3 mei 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van;

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [E.A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

Artikel 74/21 VW onder voorbehoud van artikel 74/20 VW en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10 §1, eerste lid, 4°-5°, 6° of 7° artikel 10 bis of artikel 57/34VW weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie af valse of vervalste documenten heeft gebruikt die of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf

Betrokkene trad op 27.08.2010 te Marokko in het huwelijk met de Marokkaanse onderdane [Z.N.] [...]. Op het moment van zijn huwelijk was zijn echtgenote in het bezit van een verblijfsrecht (F - kaart) die zij verkregen had na het afsluiten van een kortstondig schijnhuwelijk op 31.01.2007 met haar Belgische mentaal gehandicapte neef [K.M.] [...] op basis van het toenmalige art 40 VW/ gezinshereniging met een Belg, Door het afsluiten van zijn huwelijk met mevrouw [Z.] op 27.08.2010 met onbeperkt verblijfsrecht verkeerde betrokkene sinds die dag in de mogelijkheid om zich bij zijn echtgenote in België te voegen op basis van de procedure gezinshereniging Art 10 VW (gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht). Op 08.12.2010 werd voor hem een visumaanvraag ingediend via de diplomatieke post in Marokko op basis van hogergenoemd wetsartikel. Op 07.04.2011 gaf de DVZ haar akkoord tot afgifte van het beoogde (D-) visum. Nadat hij op 23.05.2011 aankwam in België werd hij op 14.09.2011 in het bezit gesteld van een A- kaart met als geldigheidsduur 28.08.2014. Op 10.02.2015 werd hij vervolgens in het bezit gesteld van zijn huidige B- kaart (onbeperkt verblijfsrecht) met als geldigheidsduur 29.01.2020.

Op 19.09.2012, 07.01.2014 en op 11.05.2016 werden in tussentijd de kinderen [T.A.] [...],[T.H.] [...] en [T.D.] [...] geboren. De 3 minderjarige kinderen werden bij hun geboorte in België ingeschreven in het bevolkingsregister en volgen de administratieve situatie van hun moeder mevrouw [Z.].

Op 28.07.2016 heeft het Hof van Beroep van Antwerpen (2015/FA/962) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg (ref 14/7138/a) bevestigd en heeft zo het eerste huwelijk van de echtgenote dd. 31.012007 met de heer [K.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit houdt in dat haar vorig huwelijk strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De nietigverklaring werd op 28.07.2016 overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand van mevrouw [Z.] en haar eerste

echtgenoot. Gezien door het arrest het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van zijn echtgenote én dus het afgeleid verblijfsrecht van betrokkene zelf, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. Het staat vast dat de fraude gepleegd door zijn echtgenote van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht aan de betrokkene. Op 03.01.2017 heeft de betrokkene samen met haar gezinsleden een regularisatieverzoek ingediend op grond van artikel 9bis VW.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 15.12.2016 gevraagd (betekening op 12.01.2017) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde haar situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/21 ten tweede VW.

Op 18.02.2017 werden enkel de volgende documenten overgemaakt:

- Schrijven advocaat (P. Carsau) dd. 03.01.2017: zijnde hetzelfde verzoekschrift inhoudende vraag tot machtiging tot verblijf van langer dan 3 maanden op basis van art 9bis VW dat hierboven vermeld werd. Hierin zet de advocaat die de tijdslijn uit van de gebeurtenissen. Verder haalt de advocaat aan dat betrokkene sedert meer dan 5 jaar in België verblijft en zijn echtgenote al veel langer, dat verzoekers sinds geruime tijd een gelukkig en normaal gezinsleven hebben, volledig ingeburgerd zijn en talrijke sociale en familiale contacten hebben, dat ze regelmatig gewerkt hebben, dat zij sterke banden aan met hun familie hebben met name met het echtpaar [Z.Y.- K.] en [K.K.- Z.A.], dat er geen redelijke termijn is om op basis van het arrest schijnhuwelijk van 27.07.2016 verblijfsrechtelijke stappen te ondernemen, dat het Openbaar Ministerie jaren gewacht heeft alvorens een vordering in te stellen, de aanwezigheid van 3 uit het huwelijk geboren thans minderjarige kinderen waarvan de 2 oudste kinderen les volgen in de Stedelijke Basisschool 'het Talent', dat de kinderen in België geboren zijn waardoor verzoekers zich kunnen beroepen op het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat het artikel 8 van het EVRM eveneens een zekere bescherming zou moeten bieden. Tot slot haalt hij aan dat het bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar hun land van herkomst waarmee zij geen nauwe banden meer hebben, dat er omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf moeten kunnen aanvragen vanuit hun verblijfplaats in België, dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een administratieve formaliteit, dat het voor verzoekers dan ook onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Het betreft hier een verzoek opgesteld vóór de betekening van onze vraag om alle documenten en elementen die hij nodig achtte voor te leggen. Het feit dat geen nieuw schrijven gestuurd werd houdt in dat alle elementen die hij wenste aan te brengen reeds in het regularisatieverzoek werden aangehaald. Deze aanvraag van 03.01.2017 werd onontvankelijk bevonden op 23.03.2017.

Bovenstaande argumentatie staat een intrekking van het frauduleus verkregen afgeleid verblijfsrecht niet in de weg. Wat betreft het tijdsverloop kan bezwaarlijk aangebracht worden dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen verlopen is. Het arrest van het Hof van beroep is geen jaar oud. Al helemaal moet de ernst van de fraude gepleegd door de echtgenote van betrokkene in rekening worden gebracht. Zij huwde met haar mentaal gehandicapte neef die zich in een zwakke psychische, sociale en economische positie bevond. Gezien hij haar neef was was deze situatie haar dus bekend, maar heeft dat haar niet gestopt om er misbruik van te maken. Verder wordt de claim dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een administratieve formaliteit, op geen enkele manier onderbouwd : het is niet duidelijk hoe een terugkeer naar Marokko het leven van betrokkene, zijn echtgenote en kinderen en kinderen in gevaar brengt. De overige argumenten worden verder hieronder besproken.

De volgende documenten werden eveneens overgemaakt:

-Attest van inontvangstname (bijlage 3) in het kader van een aanvraag art 9bis VW dd. 18.02.2017 voor zijn echtgenote en haar gezin.

-Rekeninguit[t]reksel d.d. 22.01.2017 Belfius Bank met vermelding betaling 430 Euro aan de FOD Binnenlandse Zaken (betaling rolrecht) in het kader van de aanvraag art 9bis VW dd. 16.02.2017

Deze documenten tonen aan dat er voor betrokkene en zijn gezin op datum van 16.02.2017 een verblijfsaanvraag ingediend werd op basis van ad 9 bis VW (aanvraag humanitaire regularisatie). Het betalingsbewijs aan de FOD Binnenlandse Zaken bewijst dat de aanvraag conform de voorschriften

ingediend werd (betaling rolrecht). Op 23.03.2017 werd deze aanvraag door de DVZ /Bureau Humanitaire Regularisaties onontvankelijk verklaard.

- Kopie identiteitskaart betrokkene (F+ kaart 30.01.2018)
- Kopie identiteitskaart [E.A.T.] (B- kaart geldig tot 28.01.2020)
- Kopie geboorteakte district Antwerpen [T.H.] [...] + [T.D.] [...] + [T.A.] [...].
- 2 Attesten gezinssamenstelling dd. 08.11.2016 familie [Z.-K.] en [K.-Z.]

De geboorteaktes van de kinderen tonen aan dat zij hier geboren zijn, wat geweten is en niet betwist wordt. De kopies van de verblijfskaarten bieden eveneens weinig meerwaarde gelet dat deze gegevens ook gekend zijn bij de DVZ en evenmin in vraag worden getrokken. Geen van deze documenten duidt de sociale en culturele integratie in het Rijk. De attesten gezinssamenstelling van de families [Z.-K.] en [K.K. - Z.A.] tonen aan dat de betrokkene familie heeft in Antwerpen.

In het kader van de vraag naar de familiale banden in het land van herkomst worden deze ingeroepen banden verder niet verduidelijkt. Nazicht leert dat het over twee broers van zijn echtgenote gaat die beiden, net zoals zichzelf, met een telg van de familie [K.] (en dus met hun nichten) zijn gehuwd en ondertussen Belg zijn. Het feit dat twee van zijn schoonbroers de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier wonen is geen voldoende reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht te behouden. De familiale banden in het land van herkomst werden niet toegelicht waardoor een afweging onmogelijk is. In ieder geval wordt door deze beslissing en de beslissing van 19.04.2017 voor de echtgenote het kerngezin niet geschaad. Er liggen geen concrete elementen voor dat de kinderen als een gevolg van deze beslissing niet in de veiligheid en geborgenheid van het gezin zouden kunnen opgroeien.

- Kopie Arbeidsovereenkomst [E.A.T.] en GOM NV: in dienst als arbeider vanaf 27.03.2012 (schoonmaker)
- Kopie dagcontract [E.A.T.] als schoonmaker bij interimkantoor Start People dd. 27.05.2015, 28.05.2015, 01.08- 02.08.2015, 08.08 tot 09.08.2015, 15- 17.08.2015, 22.08 tot 23.08.2015, 29.08 tot 30.08.2015 , 05.09 tot 06.09.2015, 12.09 tot 13.09.2015, 19.09 tot 20.09.2015, 26.09 tot 27.09.2015, 03.10 tot 04.10.2015 als schoonmaker / Arbeider.
- Kopie dagcontract [E.A.T.] bij 'Recruitment NV' dd. 07.09.2016
- Kopie Arbeidsovereenkomst [E.A.T.] en GOM NV: in dienst als arbeider vanaf 16.04.2012 tot 20.04.2012 in hoedanigheid van arbeider / vervangingscontract
- Tewerkstellingsattest interimkantoor 'Start People' dd 07.07.2015 [E.A.T.] 12 dagen gewerkt als arbeider in periode 22.05.2015 -10.07.2015

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilleg is, maar zijn economische onafhankelijkheid werd niet aangetoond. In hoeverre deze onregelmatige tewerkstelling heeft bijgebracht tot zijn verankering in de Belgische samenleving werd niet toegelicht. Consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid heeft betrokkene trouwens het laatst gewerkt op 09 maart jl. voor het uitzendbureau Konvert Interim. De factor tewerkstelling, gezien de onregelmatige en beperkte arbeid lijkt thans geen belemmering te vormen voor de intrekking van zijn verblijfsrecht

- Attest van schoolbezoek dd. 14.11.2016 Stedelijke Basisschool 'Het Talent': [T.H.] ingeschreven sinds 20.04.2015 + [T.D.] ingeschreven sinds 01.09.2016.

De documenten van de Stedelijke Basisschool 'Het Talent' tonen aan dat de (3 en 4 jarige) dochters ingeschreven zijn in de kleuterklas wat getuigt van het volgen van een gebruikelijk opvoedingstraject door het gezin. Gezien de 3 kinderen niet schoolplichtig zijn in België is het beëindigen van de scholarisatie van de 2 oudste kinderen niet van die aard dat het hoger belang van het kind geschaad werd. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Kinderen van die leeftijd hebben nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders. Dit netwerk werd behoudens de verwijzingen naar twee Belgische families niet aangetoond. Het staat vast dat twee families kennen in België niet getuigt van een uitgebreid sociaal netwerk in België.

Het geheel van voorgelegde documenten staat een intrekking van het uit fraude afgeleide verblijfsrecht niet in de weg, ondanks het feit dat betrokkene mogelijks geen schuld heeft aan het roekeloze gedrag van zijn echtgenote. Betrokkene leeftijd (42 jaar) staat een re-integratie in het land van herkomst niet in de weg. Betrokkene verbleef de eerste 36 jaar van zijn leven elders dan in België, waar slechts een 6-tal jaar van verblijf in België tegenover staat. Ondanks onze vraag werden geen elementen m.b.t. familiale en socio-culturele banden met Marokko aangebracht buiten de vage vermelding van de advocaat dat zij geen nauwe banden meer hebben met hun land van herkomst, Deze stelling wordt op geen enkele

manier geduid, bewezen of zelfs maar aannemelijk gemaakt. Gezien hij het grootste deel van zijn leven buiten België verbleef en er geen overtuigingsstukken werden voorgelegd kunnen we er dus niet vanuit gaan dat zijn familiale sociale en culturele banden in België sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. Evenmin zijn er aanwijzingen dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat zijn echtgenote en kinderen het verblijfsrecht verloren bij beslissing van 19.04.2017 blijft de gezinsband behouden. Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkene recht op vestiging in het Rijk ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 8 EVRM voorziet:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmen[g]ing van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een familie- en privéleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven of een privéleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt wat onder de bescherming van het privéleven dient te worden verstaan. Zo stelde de RvV in haar arrest nr. 186 144 van 27 april 2017:

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland § 29, EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK) § 95-96).

De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Hoe langer iemand in België heeft verbleven, hoe aannemelijker het is dat hij hier een privéleven heeft opgebouwd. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van

(vrijwilligers)werk, het deelnemen aan het verenigingsleven. het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie) relaties, etc.

In casu heeft verzoekende partij zowel een familieleven als een privéleven in België.

Verzoeker kwam op 7 april 2011 aan in België met een visum D, en verblijft sindsdien onafgebroken en op legale wijze in het Rijk.

Ondertussen verblijft verzoeker al meer dan 6 jaar onafgebroken en op legale wijze in België. Het centrum van zijn belangen is dan ook hier gevestigd.

Verzoekers' drie kinderen werden geboren in België, respectievelijk op 19 september 2012; 7 januari 2014 en 11 mei 2016.

De twee oudste kinderen lopen school in de Stedelijke Basisschool het Talent. De kinderen kennen geen ander land dan België. Voor hen is Marokko louter een vakantiebestemming.

Verzoekende partij heeft familie (zijn schoonbroers) in België. waarmee het gezin een sterk contact onderhoudt. Het gaat meer bepaald om het echtpaar [Z.Y. – K.] en [K.K. – Z.A.], die over de Belgische nationaliteit beschikken. Ook de schoonmoeder van verzoekende partij verblijft in België, en beschikt over een verblijfsrecht van 5 jaar.

Verzoekers' echtgenote werkt sinds 2009 als schoonmaakster. Ook verzoeker werkte sinds 2012 bij verschillende werkgevers als schoonmaker en arbeider.

De vorige raadsman van verzoekende partij, mr. CARSAU, gaf in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie van 3 januari 2017 voorts aan dat verzoekende partij volledig ingeburgerd is en talrijke sociale en familiale contacten heeft in België.

Gelet op het voorgaande kan dan ook onmogelijk getwijfeld worden aan het bestaan van een familie- en privéleven van verzoeker in België.

Het gaat in casu niet om een eerste toelating op het Belgische grondgebied. Verzoeker en zijn gezin verblijven reeds jaren legaal op het grondgebied. Het gaat in casu om een intrekking van een verblijf. In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele

omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is ver[s]treken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er duidelijk geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op een familieleven en op een privéleven.

Bij een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben en dat rekening zou zijn gehouden met de impact en evenredigheid van de bestreden beslissing op het familieleven en privéleven van verzoeker.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

In het arrest nr. 155 839 van 29 oktober 2015 bevestigde Uw Raad dit eveneens:

"Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De verwerende partij stelt dat zij niet inziet waarom zij een belangenafweging zou moeten maken tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privéleven van verzoeker, nu de rechtmatige toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit ' alles vernietigt, en dus ook de daaruit voortvloeiend gevolgen.

De Raad wijst erop dat het beginsel 'fraus omnia corrumpit ' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel fraus omnia corrumpit' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privéleven, niet uitschakelen of doen vervallen. In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde adagium. Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig

element -dat valt niet te ontkennen- maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privéleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissingen geven er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker zodat niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.3.3. De schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.[...].”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat een beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen gelet op het feit dat verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten op basis van een huwelijk met N.Z., een vrouw die zelf tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten op basis van een voorgaand huwelijk met een Belgisch onderdaan, dat het huwelijk van N.Z. met deze Belgische onderdaan werd vernietigd, zodat N.Z. nooit over een recht op verblijf heeft beschikt en verzoeker dus ook niet over een afgeleid recht op verblijf in functie van N.Z. kon beschikken. Tevens wordt door verweerder uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet van die aard zijn om hem tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Voorts wordt aangegeven dat verzoeker, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven aangezien hij niet legaal in het land verblijft. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoeker een verblijfstitel verwierf in functie van N.Z. en dat deze vrouw zelf op basis van een van een schijnhuwelijk tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Hieruit volgt dat verzoeker nooit over een afgeleid recht op verblijf kon beschikken en dat zijn verblijf in het Rijk nooit regelmatig is geweest. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor dat hij reeds zes jaar “op legale wijze” in het Rijk verblijft. Verweerder heeft voorts wel degelijk rekening gehouden met het privé- en familieleven waarnaar verzoeker verwees en heeft uitvoerig uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte feitelijke gegevens hem er niet van hebben weerhouden om de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf te nemen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen proportionaliteitstoetsing zou hebben doorgevoerd. Het feit dat verzoeker aantoonde een privé- en familieleven in België te hebben impliceert niet dat verweerder niet vermag te concluderen dat dit privé- en familieleven op zich geen reden vormt om hem tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten en verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf disproportioneel optrad door het algemeen belang dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving en het tegengaan van misbruiken te laten primeren op zijn wens om verder in het Rijk te kunnen verblijven. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoeker in Marokko werd geboren en opgroeide en verweerder er terecht op wees dat hij dus het grootste deel van zijn leven niet in België verbleef. Het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat een persoon die gedurende zesendertig jaar in Marokko verbleef en slechts in het kader van

een huwelijk met een landgenote naar België emigreerde en er zes jaar woonde nog nauwe banden met zijn land van herkomst heeft. Dit geldt te meer nu verzoeker, ondanks het feit dat hij hiertoe de kans kreeg, geen stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij alle banden met zijn land van herkomst verbrak. Verweerder heeft tevens gemotiveerd dat verzoeker weinig en onregelmatig was tewerkgesteld in België en dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen niet werkte, zodat zijn professionele activiteiten geen belemmering vormden om over te gaan tot de intrekking van zijn verblijfsrecht. De professionele activiteiten van verzoeker werden bijgevolg bij de beslissingname betrokken. Verzoeker toont tevens niet aan dat hij niet, zoals voorheen, kan worden tewerkgesteld in zijn land van herkomst. Waar verzoeker verwijst naar de tewerkstelling van zijn echtgenote in België dient te worden gesteld dat hieruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat verweerder enig gegeven dat op verzoeker zelf betrekking heeft onterecht over het hoofd heeft gezien. Verweerder heeft daarenboven wel degelijk met de tewerkstelling van zijn echtgenote rekening gehouden en in de beslissing die haar betreft uiteengezet waarom hij deze niet als een reden beschouwt om haar tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Ook de aanwezigheid van verzoekers kinderen in België werd in aanmerking genomen. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat deze kinderen niet elders in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien en dat deze kinderen, gezien hun leeftijd, nog geen eigen sociaal netwerk hebben kunnen opbouwen. Hij heeft tevens in de beslissing tot intrekking van verblijf aangegeven dat de kinderen de administratieve situatie van hun moeder volgen en hij heeft in de op 19 april 2017 ten aanzien van N.Z. genomen beslissing bijkomend toegelicht dat de jongste kinderen geen herinneringen meer zullen hebben aan hun verblijf in België. De Raad stelt bovendien vast dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat de jonge leeftijd van een kind – waarbij moet worden opgemerkt dat verzoekers oudste kind slechts vier jaar oud was op de datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen – ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk). Verzoeker toont door te benadrukken dat bepaalde van zijn echtgenotes familieleden in België verblijven en zelfs de Belgische nationaliteit hebben voorts niet aan dat de bestreden beslissingen een belangrijke impact hebben op zijn recht om zijn familieleden geëerbiedigd te zien. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker op zich namelijk niet om zijn contacten met deze familieleden in België verder te zetten door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door deze familieleden op regelmatige tijdstippen te bezoeken of uit te nodigen voor een bezoek in zijn land van herkomst. Verweerder heeft ook benadrukt dat hij een grote waarde hecht aan de gezinsband en erop gewezen dat deze gezinsband niet in het gedrang komt door de bestreden beslissingen, aangezien verzoekers echtgenote en zijn kinderen niet meer in het Rijk kunnen verblijven.

Gezien het voorgaande is verzoekers verwijzing naar arresten van de Raad waarbij werd vastgesteld dat geen of geen deugdelijke proportionaliteitstoetsing werd doorgevoerd niet dienend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de motiveringsplicht “als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” – waarmee enkel kan worden bedoeld op de materiële motiveringsplicht – blijkt derhalve niet.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en "de algemene motiveringsplicht".

Zijn betoog luidt als volgt:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij bekeek enkel de situatie van verzoeker zelf, en hield geen enkele rekening met zijn kinderen, hoewel de kinderen ook getroffen word[en] door deze beslissing. Dit is in flagrante strijd met hetgeen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (de Terugkeerrichtlijn).

Bij de tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. " (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (zoals de bestreden beslissing), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De bestreden beslissing houdt niet afdoende rekening met het hoger belang van de drie minderjarige kinderen, die ook door de bestreden beslissing worden getroffen. De belangen van het kind vormden voor verwerende partij duidelijk niet de eerste overweging.

Verwerende partij motiveerde als volgt omtrent het hoger belang van het kind:

"De documenten van de Stedelijke Basisschool 'Het Talent' tonen aan dat de (3 en 4 jarige) dochters ingeschreven zijn in de kleuterklas wat getuigt van het volgen van een gebruikelijk opvoedingstraject door het gezin. Gezien de 3 kinderen niet schoolplichtig zijn in België is het beëindigen van de scholarisatie van de 2 oudste kinderen niet van die aard dat het hoger belang van het kind geschaad werd. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Kinderen van die leeftijd hebben nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders. Dit netwerk werd behoudens de verwijzingen naar twee Belgische families niet aangetoond. Het staat vast dat twee families kennen in België niet getuigt van een uitgebreid sociaal netwerk in België."

Verwerende partij betreft in de bestreden beslissing het hoger belang van het kind enkel op de scholing en het sociaal netwerk, hetgeen een veel te enge benadering is van het concept. De impact van de bestreden beslissing is immers veel groter op de minderjarige kinderen. Ten gevolge van de bestreden beslissing dient verzoeker België te verlaten, het land waar hij met zijn kinderen samenwoont. Het is voor zijn kinderen niet mogelijk om hem te volgen naar Marokko, aangezien België het enige land is dat ze kennen en waar ze geboren zijn. Men kan niet van de kinderen verwachten dat ze België achter zich laten en verhuizen naar een land dat ze niet of nauwelijks kennen, een land met een andere cultuur. taal, etc. Indien de kinderen echter in België blijven, zullen ze door toedoen van de bestreden beslissing gescheiden worden van hun vader.

Het hoger belang van het kind dient de eerste overweging te zijn bij het nemen van een beslissing. Dit gebeurde duidelijk niet.

Verwerende partij nam de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekers' echtgenote een schijnhuwelijk heeft afgesloten in het verleden, en hierdoor de Belgische regels tot gezinshereniging heeft misbruikt. Verzoekers' echtgenote wenst dit niet te ontkennen.

Noch verzoeker, noch de kinderen hebben echter een fout begaan. Desalniettemin worden ze nu onevenredig hard getroffen door de bestreden beslissing, die genomen werd omwille van een fout die verzoekers' echtgenote heeft begaan tien jaar geleden. Indien verzoekers' kinderen bij hem willen blijven, dienen ze enige land dat ze kennen, waar ze geboren zijn, waar de twee oudste school lopen, en waar ze dus het centrum van hun belangen hebben gevestigd, te verlaten.

Verzoekende partij ziet niet in hoe dit in het hoger belang van het kind kan zijn? Verwerende partij respecteert de bijgevolg het principe van het hoger belang van het kind niet, en liet het compleet na om dit hoger belang te hanteren als uitgangspunt.

Tot slot kan ook nog verwezen worden naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 27 mei 2015 (zie stuk nr. 2) waarbij de rechtbank verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie van 23 januari 2015, waarin het Hof erop wees dat het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" eraan in de weg staat dat het bedrog de dader enig voordeel verschaft. De kinderen kunnen volgens de rechtbank niet als daders van de fraude aangemerkt worden, waardoor niet kan worden besloten dat zij geen rechten zouden kunnen ontleenen aan het (schijn)huwelijk van hun moeder. De rechtbank oordeelde dat de kinderen hun Belgische nationaliteit mochten behouden.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2.2.1. Wat betreft de opnieuw aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.2. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Deze wetsbepaling, die verweerder de mogelijkheid biedt om in bepaalde gevallen een inreisverbod op te leggen, is in casu immers niet van toepassing en werd ook niet toegepast.

2.2.2.3. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt daarnaast overduidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land.

Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekers echtgenote ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van haar kinderen heeft vermeld. Hij heeft, zoals reeds gesteld, ook verduidelijkt dat er geen elementen voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers kinderen als gevolg van de bestreden beslissing niet in de veiligheid en de geborgenheid van het gezin zouden kunnen opgroeien. Verweerder heeft derhalve niet louter het feit dat verzoekers kinderen nog niet schoolplichtig zijn en nog niet beschikken over een sociaal netwerk in aanmerking genomen, doch heeft vooral aandacht besteed aan het belang van verzoekers kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Verzoekers bewering dat verweerder het hoger belang van zijn kinderen te eng beoordeelt door slechts hun scholing en sociaal netwerk bij het nemen van de bestreden beslissing te betrekken mist feitelijke grondslag. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat zijn kinderen in België zijn geboren en dienen te verhuizen naar een land dat zij niet kennen, moet worden gesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze gegevens dienen te primeren op de door verweerder centraal gestelde vereiste om de gezinseenheid te respecteren. Verweerder heeft bovendien gemotiveerd dat verzoekers jongste kinderen, gelet op hun leeftijd, zelfs geen herinneringen aan hun leven in België zullen hebben. De vaststelling dat verzoeker en zijn kinderen zelf geen fraude pleegden doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.4. Gezien het voorgaande kan ook geen schending van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten of van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG worden vastgesteld.

